

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/106/2019
Identifikačné číslo spisu: 2018200357
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2018200357.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobkyne: K. W., dátum narodenia XX.XX.XXXX, adresa trvalého pobytu C., zastúpená: JUDr. Darina Kuriňavová, advokátka, so sídlom AK, Kapitulská 5, 917 01 Trnava, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej číslo: 61683-3/2018-BA z 13. novembra 2018, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 48Sa/26/2018-108 zo dňa 22. júla 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 48Sa/26/2018-108 zo dňa 22. júla 2019 z a m i e t a.

Žalobkyni voči žalovanej priznáva nárok na náhradu trov kasačného konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd alebo správny súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 48Sa/26/2018-108 zo dňa 22. júla 2019 podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. e/, d/, g/, ods. 3 písm. a/, ods. 4 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovanej Sociálnej poisťovne - ústredie číslo: 61683-3/2018-BA z 13. novembra 2018 a rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava číslo: 58315-6/2018-TT z 12. apríla 2018 a vec vrátil Sociálnej poisťovni, pobočka Trnava na ďalšie konanie. Žalobkyni proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.1. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z predloženého administratívneho spisu zistil, že Sociálna poisťovňa pobočka Trnava rozhodnutím č. 58315-6/2018-TT z 12. apríla 2018 podľa § 178 ods. 1 písm. a/ bod prvý zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších

predpisov (ďalej len zákon č. 461/2003 Z. z. alebo zákon o sociálnom poistení) rozhodla, že samostatne činnej osobe K. W. vzniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 1. júla 2005. O odvolaní žalobkyne proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu žalovaná Sociálna poisťovňa - ústredie rozhodnutím č.: 61683-3/2018-BA z 13. novembra 2018 podľa § 218 ods. 2 zákona o sociálnom poistení odvolanie žalobkyne zamietla a rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava číslo: 58315-6/2018-TT z 12. apríla 2018 potvrdila. Krajský súd uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalobkyňa mala od 9. septembra 1992 do 31.12.2006, kedy ukončila svoju živnosť, postavenie samostatne zárobkovo činnej osoby. Rovnako nebolo medzi účastníkmi konania sporné, že na vznik povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia sa v zmysle § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom od 01.01.2005 do 31.12.2007 okrem statusu SZČO vyžadoval resp. vyžaduje príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu (týmto predpisom je zákon o dani z príjmov) alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou, ktorý bol resp. je vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 10 zákona, pričom rozhodujúcim obdobím je predchádzajúci kalendárny rok s tým, že povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie vzniká od 1. júla kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý bol tento príjem vyšší a zaniká k 30. júnu kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý bol príjem z podnikania nižší ako 12-násobok vymeriavacieho základu.

2.2. Podľa názoru krajského súdu v danom konaní bola spornou otázkou vzniku povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia dňom 1. júla 2005, keď dôvodom vydania prvostupňového rozhodnutia, potvrdeného napadnutým rozhodnutím žalovanej, bola skutočnosť, že z daňového priznania žalobkyne za rok 2004 vyplýva iný príjem zo živnosti, zahŕňajúci podľa tvrdenia žalobkyne aj príjem z prenájmu nehnuteľnosti, v porovnaní s príjmom zo živnosti uvedenom vo výpise z daňového priznania za rok 2004, ktorý žalobkyňa predložila Sociálnej poisťovni, pobočka Trnava podľa § 228 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Ďalšie sporné tvrdenia sa týkali dodržania procesných práv žalobkyne, ako oznámenie o začatí konania, možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, vydanie rozhodnutia v primeranom čase.

2.3. Z obsahu administratívneho spisu mal správny súd ďalej preukázané, že z výpisu z daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby z rok 2004 príjmy zo živnosti predstavovali sumu 15 300 SKK (507,87 eur) a výdavky 9180 SKK (304,75 eur), teda čistý príjem predstavoval sumu 6120 SKK (203,15 eur). Z DP za rok 2004 vyplýva, že príjmy zo živnosti predstavovali sumu 687 755 SKK (22 829,28 eur), pričom ako príjmy z prenájmu nehnuteľností je uvedené 0,00 SKK. Žalobkyňa v odvolaní tvrdila, že pri podaní daňového priznania k dani z príjmov FO za rok 2004 a 2005 urobila chybu, keď do príjmu zo živnosti započítala aj príjem z prenájmu nehnuteľnosti, ktorú s manželom do roku 2006 vlastnili, pričom túto nevyužívala na podnikateľskú činnosť. V súvislosti s podaným DP správny súd uviedol, že na určenie dane z príjmu fyzickej osoby nemala táto skutočnosť žiadny vplyv, inak povedané daň bola určená v správnej výške.

3. Krajský súd zákonnosť preskúvaných rozhodnutí žalovanej v oboch stupňoch preskúmal v intenciách zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, citujúc ustanovenia § 21 ods. 1, § 184 ods. 8, § 185 ods. 4, § 195 ods. 1, 2, 3, § 228 ods. 1, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach za primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa prvej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku a dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

4. Správny súd poukázal na to, že vo vzťahu k povinnému nemocenskému a dôchodkovému poisteniu a rovnako aj vo vzťahu k zdravotnému poisteniu bol v rokoch 2004 a 2005 relevantný výpis z daňového priznania, z ktorých vyplývajú skutočnosti uvedené žalobkyňou. Uviedol, že na strane druhej sú tu údaje poskytnuté Finančným riaditeľstvom SR (potvrdené Daňovým úradom Trnava), ktoré nezodpovedajú údajom uvedených v predložených výpisoch z daňového priznania. Túto skutočnosť žalobkyňa nerozporovala, avšak tvrdila, že údaje uvedené v DP za rok 2004 a 2005 týkajúce sa príjmov zo živnosti sú nesprávne, nakoľko zahŕňajú aj príjmy z prenájmu nehnuteľnosti, pričom tieto svoje tvrdenia

podoprela aj predloženými listinnými dôkazmi. Podľa názoru správneho súdu k tejto relevantnej skutočnosti, však žalovaná zaujala jednoduchý záver, že údaje uvedené Finančným riaditeľstvom SR sú pre ňu záväzné a tiež, že za správnosť vyplnenia daňového priznania zodpovedá daňový subjekt. Správny súd konštatoval, že žalovaná vôbec nezohľadnila tvrdenia žalobkyne, ktoré bolo okrem iného potvrdené aj knihou pokladnice a tržieb, ktorou je preukázaný príjem zo živnosti vo výške tvrdenej žalobkyňou a len zotrvala na právnych záveroch Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava, ktorá týmito dôkazmi nedisponovala (ani nemohla, nakoľko konala bez účasti žalobkyne). Žalovaná teda automaticky bez pripustenia chyby uvedenej v daňovom priznaní, ktorá nemala vplyv na určenie dane a ktorá tiež nemala za následok uvedenie v súhrne nesprávne určenej sumy príjmu fyzickej osoby, čo znamená, že žalobkyňa neuviedla menej v porovnaní so skutočným jej príjmom za roky 2004 a 2005, automaticky bez zohľadnenia dôsledkov v majetkovej sfére žalobkyne, potvrdila prvostupňové rozhodnutie, náležite sa nevysporiadajúc s rozporuplnými listinnými dôkazmi a to podaným DP za rok 2004 a výpisom z DP za rok 2004 slúžiacim na účely povinného sociálneho poistenia, s predloženou knihou pokladnice a tržieb, ktorá mimochodom preukazuje, že príjem zo živnosti za rok 2004 predstavoval práve sumu 15 300 SKK (507,87 eur), pričom rovnako bolo preukázané, že K. W. spolu s manželom vlastnili v bezpodielovom spoluvlastníctve nehnuteľnosť nachádzajúcu sa na C., súp. č. XXX (táto skutočnosť vyplýva z predloženej kúpnej zmluvy zo dňa 21.11.2006). V tejto súvislosti je rovnako potrebné zdôrazniť, že prenájom nehnuteľností, pokiaľ nie je prevádzkovaný ako živnosť, sa nepovažuje za príjem z podnikania ani z inej samostatne zárobkovej činnosti, a preto sa na účely povinného nemocenského a dôchodkového poistenia nezohľadňuje. Podľa názoru správneho súdu, s poukazom na uvedené, samotná chyba vo vyplnení daňového priznania spočívajúca v zahrnutí príjmu z prenájmu nehnuteľnosti do príjmu zo živnosti, nemôže mať za následok vznik povinného sociálneho poistenia.

5. Z pohľadu správneho súdu žalovaná tým, že sa nezaoberala tvrdeniami a dôkazmi, ktoré žalobkyňa predložila, poňala vec príliš formalisticky, majúc za to, že takýto formalistický prístup nie je namieste zvlášť za situácie, keď prvostupňové rozhodnutie bolo vydané po 13 rokoch odo dňa, keď malo povinné sociálne poistenie u žalobkyne vzniknúť. Takýto postup orgánu verejnej správy v právnom štáte správny súd považoval za neakceptovateľný.

6. V súvislosti s námietkou, ktorou žalobkyňa poukazovala na samotný priebeh administratívneho konania, správny súd odkazom na rozhodnutie veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Vs 1/2019, ktoré sa týka práve tvrdenia žalovanej, že nie je povinná konať v súčinnosti s účastníkom konania v prípade, ak je začaté konanie z podnetu Sociálnej poisťovne a že prvým úkonom môže byť aj vydané rozhodnutie, konštatoval, že v danom prípade je potrebné si uvedomiť zásadnú skutočnosť a to, že rozhodnutie bolo vydané po takmer 13 rokoch od predloženia výpisu z DP za rok 2004, a preto bolo pre žalobkyňu viac ako prekvapivé. V právnom štáte je takýto postup neprípustný, žalobkyňa práve v takomto konaní musí mať možnosť vyjadriť sa k veci, vedieť z akého dôvodu má byť vydané rozhodnutie a musí mať možnosť sa proti rozhodnutiu brániť. Tieto možnosti však boli žalobkyne odňaté. Veľký senát v uznesení sp. zn. 1Vs 1/2019 z 30. apríla 2019 práve k nastolenej procesnej otázke uviedol, že: „Konanie podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov začaté z podnetu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne v zmysle § 184 ods. 8 v spojení s § 185 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. nezbavuje Sociálnu poisťovňu povinnosti zabezpečiť účastníkovi konania ochranu jeho oprávnení, ktoré sú konkretizáciou základného práva na inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, prípadne i základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ktoré mu priznávajú aj medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.“

7. Správny súd ako dôvodnú vyhodnotil tiež námietku žalobkyne, ktorou poukazovala na skutočnosť, že žalovaná sa náležite nevysporiadala s odvolacími námietkami. K uvedenej námietke správny súd poukazom na to, že tak súd, ako aj orgán verejnej správy nie je povinný zodpovedať všetky uplatnené námietky, avšak jeho rozhodnutie musí odpovedať na námietky relevantné k skutkovému a právnomu stavu veci uviedol, že v danom prípade sa žalovaná vôbec nevyjadrila k predloženým listinným dôkazom a len stroho odkázala na zodpovednosť žalobkyne za vyplnenie daňového priznania.

8. Správny súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovanej a rovnako tiež prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava a to z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, pokiaľ ide o sporné príjmy žalobkyne (§ 191 ods. 1 písm. e/ SSP), ďalej z dôvodu nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov (§ 191 ods. 1 písm. d/ SSP) a rovnako z dôvodu, že v konaní došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej (§ 191 ods. 1 písm. g/ SSP), keď konajúce orgány verejnej správy so žalobkyňou vôbec nekonali. Správny súd považoval za dôvodné zrušiť aj prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava podľa § 191 ods. 3 písm. a) SSP a podľa § 191 ods. 4 SSP vrátil jej vec na ďalšie konanie.

9. Správny súd Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava uložil povinnosť po vrátení veci na ďalšie konanie vyhodnotiť tvrdenia a dôkazy, ktorými žalobkyňa preukazuje, že príjem vo výške 672 455 SKK (22 321,41 eur) je príjmom z prenájmu nehnuteľnosti, vyslovil právny názor, že listinné dôkazy sú dostatočné na prijatie záveru, že žalobkyňa dosiahla z podnikania príjem vo výške 15 300 SKK (507,87 eur), ktorý nedosiahol zákonom stanovenú hranicu (§ 21 ods. 1), čo súčasne znamená, že nebol dôvod na vydanie prvostupňového rozhodnutia. Tento záver má súčasne za následok zastavenie konania podľa § 194 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom poistení, nakoľko odpadol dôvod konania začatého na podnet organizačnej zložky Sociálnej poisťovne, pričom týmto dôvodom bude práve skutočnosť, že príjem žalobkyne v roku 2004 nedosiahol zákonom stanovenú hranicu na vznik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia.

10. V správnom súdnom konaní úspešnej žalobkyni správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, poukazom na to, že o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

II.

Kasačná sťažnosť žalovanej proti rozsudku krajského súdu

11. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala žalovaná v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. V dôvodoch kasačnej sťažnosti namietala, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP). Navrhovala, aby najvyšší súd zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12.1. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalovaná trvala na názore, že pri rozhodovaní vo veci vzniku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia žalobkyne ako samostatne zárobkovo činné osoby postupovala v súlade so zákonom č. 461/2003 Z. z. Citujúc ust. § 21 ods. 1 uvedeného zákona žalovaná zdôraznila, že pri zisťovaní samotnej výšky príjmu samostatne zárobkovo činné osoby Sociálna poisťovňa vychádza z výšky údajov Finančného riaditeľstva SR (do 31.12.2011). Tieto údaje sú pre Sociálnu poisťovňu záväzné, pričom nepatrí do kompetencie Sociálnej poisťovne skúmať ich správnosť, resp. ich pravdivosť. Poukazom na to, že podľa údajov predložených Sociálnej poisťovni Finančným riaditeľstvom SR si žalobkyňa v daňovom priznaní za rok 2004 uviedla iba príjmy zo živnosti a to vo výške 687.755,00 Sk, čo je suma ďaleko presahujúca hranicu zárobkovo činné osoby v zmysle § 21 ods.1 zákona č. 461/2003 Z. z. uviedla, že z uvedeného dôvodu žalobkyni vzniklo povinné nemocenské a dôchodkové poistenie dňom 1.7.2005. Žalovaná tiež zdôraznila, že údaj, ktorý si žalobkyňa uviedla v daňovom priznaní za rok 2004 mal plne korešpondovať s údajom o výške príjmu, ktorý si žalobkyňa uviedla vo výpise z daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2004, predloženom Sociálnej poisťovni pobočka Trnava dňa 5. mája 2005, kde si žalobkyňa uviedla príjem zo živnosti vo výške 15.300 Sk. Žalovaná poukazom na skutkové zistenia dôvodila, že potvrdením výšky príjmu zo živnosti za rok 2004 Finančným riaditeľstvom SR Sociálna poisťovňa pobočka Trnava disponovala všetkými relevantnými podkladmi potrebnými pre vydanie rozhodnutia vo veci vzniku povinného sociálneho poistenia žalobkyne ku dňu 1.7.2005.

12.2. Žalovaná sa nestotožnila ani s názorom krajského súdu, že postupom Sociálnej poisťovne došlo k porušeniu procesných práv žalobkyne. V danej súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžso/20/2010, ktorého právny názor citovala. Súčasne uviedla, že rozhodovacia prax súdov v tomto smere je ustálená, v ktorej súvislosti poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžsk 22/2017.

12.3. Záverom žalovaná uviedla, že zotrváva na právnom názore prezentovanom aj vo vyjadrení k žalobe zo dňa 5.2.2019, že žalobkyňa ako samostatne zárobkovo činná osoba vzniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie ku dňu 1. júla 2005.

III.

Vyjadrenie žalobkyne ku kasačnej sťažnosti žalovanej

13. Žalobkyňa sa ku kasačnej sťažnosti žalovanej vyjadrila podaním zo dňa 18. septembra 2019. Nesúhlasila s argumentáciou žalovanej uvedenu v kasačnej sťažnosti. Výtýkala žalovanej, že v kasačnej sťažnosti absentuje vymedzenie dôvodu v zmysle § 440 ods. 2 SSP. Žalobkyňa poukázala na skutkové okolnosti danej veci sa v celom rozsahu stotožnila s konštatáciou a s názorom krajského súdu vyslovenom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Navrhovala kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť žalovanej ako nedôvodnú zamietol a priznal jej náhradu trov konania vo výške 100%.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g) v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 SSP), kasačnú sťažnosť žalovanej prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovanej nie je dôvodná.

15. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 48Sa/26/2018-108 zo dňa 22. júla 2019, ktorým krajský súd podľa ustanovenia § 191 ods. 1, písm. e/, d/, g/, ods. 3 písm. a/, ods. 4 SSP žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej - Sociálnej poisťovne - ústredie, číslo: 61683-3/2018-BA z 13. novembra 2018 a rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava číslo: 58315-6/2018-TT z 12. apríla 2018 zrušil a vec vrátil Sociálnej poisťovni, pobočka Trnava na ďalšie konanie.

16. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasťou ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia správneho súdu, z ktorých dôvodov ich kasačný súd neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

17. Predmetom preskúmacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovanej - Sociálnej poisťovne - ústredie, číslo: 61683-3/2018-BA z 13. novembra 2018, ktorým rozhodnutím žalovaná zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava číslo: 58315-6/2018-TT z 12. apríla 2018. Sociálna poisťovňa pobočka Trnava prvostupňovým rozhodnutím č. 58315-6/2018-TT z 12. apríla 2018 podľa § 178 ods. 1 písm. a/ bod prvý zákona č. 461/2003 Z. z. rozhodla tak, že samostatne zárobkovo činná osoba K. W. vzniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 1. júla 2005.

18. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike

vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 S.s.p.). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 S.s.p.). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 S.s.p.). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 S.s.p.).

19. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. S.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení v súlade s logickým a rozumným uvážením ustálil správne svoj právny záver.

20. Kasačný súd mal v danej veci preukázať, že krajský súd v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu postupoval náležite v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, keď súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí žalovanej, napadnutých žalobou, vykonal náležite v zmysle platnej právnej úpravy zákona č. 461/2003 Z. z. podľa Správneho súdneho poriadku a svoju právnu úvahu, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, aj náležite odôvodnil.

21. Najvyšší súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí žalovanej vydaných v oboch stupňoch a konaní im predchádzajúcich pri aplikácii zákonnej úpravy uvedeného právneho predpisu postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k zhodnému záveru ako krajský súd o dôvodnosti žaloby. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalovanej vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, s námietkami žalovanej uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na § 461 SSP dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. Kasačný súd na zdôraznenie správnosti a zákonnosti rozsudku správneho súdu uvádza

nasledovné.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

22. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

23. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

24. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 v súvislosti s čl. 2 ods. 2 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

25. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

26. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

27. V danej súvislosti kasačný súd upriamuje pozornosť na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07, v ktorom ústavný súd prijal právny názor: „Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2

ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

28. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd v kasačnom konaní pri prieskume zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu zameral svoju pozornosť zásadným námietkam sťažovateľky - žalovanej, ktorými namietala, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, keďže vo vzťahu k právnej úprave ustanovenej v § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. pri zisťovaní výšky príjmu samostatne zárobkovo činnnej osoby Sociálna poisťovňa vychádza z výšky údajov Finančného riaditeľstva SR, ktoré údaje sú pre ňu záväzné, pričom nepatrí do jej kompetencie skúmať ich správnosť, resp. ich pravdivosť. Žalovaná nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom považovala aj vo vzťahu k porušeniu procesných práv žalobkyne.

29. Skutkové zistenia v danej veci potvrdzujú že žalobkyňa mala od 9. septembra 1992 do 31.12.2006, kedy ukončila svoju živnosť, postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby, ktorá skutočnosť medzi účastníkmi nebola ani sporná. Sociálna poisťovňa pobočka Trnava rozhodnutím č. 58315-6/2018-TT z 12. apríla 2018 rozhodla tak, že samostatne činnnej osobe K. W. vzniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 1. júla 2005. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že prvostupňový správny orgán mal v zmysle § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2005 do 31.12.2007 z údajov z registra daňových subjektov preukázané, že príjem žalobkyne z podnikania za rok 2004 bol vyšší ako zákonom stanovená hranica z príjmu z podnikania a z inej samostatne zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnosu súvisiaceho s podnikaním alebo s inou samostatnou zárobkovou činnosťou pre posúdenie vzniku povinného poistenia samostatne zárobkovej činnnej osoby k 1.7.2005. Uvedené rozhodnutie na základe odvolania žalobkyne žalovaná Sociálna poisťovňa - ústredie rozhodnutím č.: 61683-3/2018-BA z 13. novembra 2018 potvrdila a odvolanie žalobkyne zamietla.

30. Zákon o sociálnom poistení vymedzuje sociálne poistenie, upravuje rozsah sociálneho poistenia, právne vzťahy pri vykonávaní sociálneho poistenia, organizáciu sociálneho poistenia, financovanie sociálneho poistenia, dozor štátu nad vykonávaním sociálneho poistenia, konanie vo veciach sociálneho poistenia a konanie vo veciach vymáhania pohľadávok (§ 1 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z.).

31. V zmysle § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení účinného v čase posudzovania vzniku povinného sociálneho poistenia žalobkyne (1.7.2005) povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osobe vzniká od 1. júla kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jej príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu (zákon o dani z príjmu) alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou bol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 10 a zaniká 30. júna kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jej príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou nebol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 10, ak tento zákon neustanovuje inak.

32. Povinnosťou žalovanej v oboch stupňoch v nedávkovom konaní, predmetom ktorého bolo posudzovanie vzniku povinného sociálneho poistenia žalobkyne ako samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 21 ods.1 zákona o sociálnom poistení, bolo postupovať v konaní tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav vecí, a na ten účel bola povinná si obstarat' potrebné podklady na rozhodnutie. Pri posudzovaní vecí bolo jej povinnosťou objasňovať rovnako dôkladne všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania (§ 195 ods. 1, 3 zákona č. 461/2003 Z. z.). Zákonodarca v právnej norme § 195 ods. 2 uvedeného zákona príkladmo označuje podklady pre vydanie rozhodnutia tak, že podkladom na rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe organizačnej zložke Sociálnej poisťovne z jej činnosti. Rozhodnutie Sociálnej poisťovni musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti (§ 209 ods. 1 uvedeného zákona). V právnej úprave ustanovenej v 196 ods. 1 tohto zákona zákonodarca stanoví, že dôkazom je všetko, čo

môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočného stavu vecí, najmä výpovede účastníkov konania a vyjadrenia účastníkov konania a svedkov, odborné posudky, znalecké posudky, správy, listiny, vyjadrenia a potvrdenia iných fyzických osôb a právnických osôb. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo skutočnosti známe z činnosti Sociálnej poisťovne. Dokazovanie vykonáva organizačná zložka Sociálnej poisťovne. Účastník konania je povinný navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne rozhodne, ktoré z dôkazov sa vykonajú, je však povinná vykonať aj iné dôkazy, ktoré účastníci konania nenavrhlí, ak sú potrebné na zistenie a objasnenie skutočného stavu vecí. Vykonané dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz osobitne a všetky dôkazy v vzájomnej súvislosti (196 ods. 6, 7 uvedeného zákona).

33. Vychádzajúc zo skutkových podkladov daného prípadu a z právnej úpravy uvedenej vyššie neobstojí argumentácia žalovanej, že v konaní o vzniku /zániku/ povinného sociálneho poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle ust. § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení pri zisťovaní samotnej výšky príjmu samostatne zárobkovo činnnej osoby Sociálna poisťovňa vychádza z výšky údajov Finančného riaditeľstva SR. Kasačný súd súhlasí s tvrdením žalovanej, že tieto údaje sú pre Sociálnu poisťovňu záväzné, pričom nepatrí do kompetencie Sociálnej poisťovne skúmať ich správnosť, resp. ich pravdivosť. Nemožno však súhlasiť s postupom žalovanej, pokiaľ údaje z registra daňových subjektov prijala ako jediný podklad nezvratne preukazujúci príjem žalobkyne pre posúdenie, či jej v rozhodnom období vzniklo /nevzniklo/ povinné sociálne poistenie. Pri zisťovaní výšky príjmu samostatne zárobkovo činnnej osoby v rozhodnom období v konaní o vzniku /zániku/ povinného sociálneho poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle ust. § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení sú údaje z registra daňových subjektov jedným z podkladov pre posúdenie, či zárobkovo činnnej osobe vzniklo /nevzniklo/ povinné sociálne poistenie, najmä pokiaľ účastník konania - v danom prípade žalobkyňa, skutočnosti vo vzťahu k príjmu z podnikania a inej zárobkovej činnosti v rozhodnej dobe rozporovala a predložila dôkazy na preukázanie jej príjmu z podnikania a inej zárobkovo činnnej činnosti v rozhodnej dobe. Žalovaná vôbec nezohľadnila tvrdenia žalobkyne, na pravdivosť ktorých žalobkyňa predložila listinné dôkazy. Vzhľadom k uvedenému kasačný súd zhodne ako správny súd konštatuje, že žalovaná tým, že sa nezaoberala tvrdeniami a dôkazmi, ktoré žalobkyňa predložila, poňala vec príliš formalisticky, majúc za to, že takýto formalistický prístup nie je namieste zvlášť za situácie, keď prvostupňové rozhodnutie bolo vydané po 13 rokoch odo dňa, keď malo povinné sociálne poistenie u žalobkyne vzniknúť. Takýto postup orgánu verejnej správy v právnom štáte je potrebné považovať za neakceptovateľný. Z uvedených dôvodov kasačný súd vyhodnotil námietku sťažovateľky - žalovanej, ktorou namietala, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP vo vzťahu k právnej úprave ustanovenej v § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. pri zisťovaní výšky príjmu žalobkyne ako samostatne zárobkovo činnnej osoby, za nedôvodnú.

34. Kasačný súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj ďalšiu námietku sťažovateľky - žalovanej, ktorou namietala, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP aj vo vzťahu k porušeniu procesných práv žalobkyne.

35. Kasačný súd v danej súvislosti dáva do pozornosti uznesenie veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Vs 1/2019 z 30. apríla 2019, v ktorom veľký senát správneho kolégia konštatuje: „Vo vzťahu k tretej otázke - posúdenie, či povinnosťou Sociálnej poisťovne v konaní podľa § 178 ods. 1 písm. a/ bod prvý zákona č. 461/2003 Z. z. začatého z jej podnetu (ne)možno prehliadať ústavou zaručené základné právo účastníka konania na riadny proces a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR), upriamuje pozornosť predovšetkým na právnu úpravu zakotvenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorej každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Uvedenou právnou úpravou ústava zaručuje každému základné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Súčasne veľký senát upriamuje pozornosť na právnu úpravu obsiahnutú v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, dojednaný v Ríme 4. novembra 1950, a ďalšie zmluvné dokumenty na tento Dohovor nadväzujúce publikovaný v Zbierke zákonov pod č. 209/1992 Zb. (ďalej len „Dohovor“), ktorý v súlade s právnou úpravou ustanovenou v čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej

republiky má prednosť pred zákonmi. Dohovor v čl. 6 stanoví, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Dohovor v čl. 13 ustanovuje, že každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností. Vychádzajúc z citovanej úpravy ustanovenej tak v Ústave Slovenskej republiky, ako aj v Dohovore plynie záver, že každému sa zaručuje právo na súdnu a inú právnu ochranu a teda tým sa mu zaručuje právo na prejednanie jeho veci v konaní v súvstážnosti s jeho právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v súlade s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Citovanú právnu úpravu ustanovenú tak v Ústave Slovenskej republiky, ako aj v Dohovore nie je možné opomenúť ani v konaní v zmysle právnej úpravy ustanovenej v §§ 172 a nasl. zákona o sociálnom poistení začatého z podnetu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne v zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 184 ods. 8 v spojení s § 185 ods. 4 zákona o sociálnom poistení.“ Veľký senát citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 172 ods. 1 až 5, v § 184 ods. 8 a v § 185 ods. 4 zákona o sociálnom poistení v platnom znení na nastolenú tretiu otázku dal odpoveď v nasledovnom znení: „Konanie podľa § 178 ods. 1 písm. a/ bod prvý zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov začaté z podnetu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne v zmysle § 184 ods. 8 v spojení s § 185 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. nezbavuje Sociálnu poisťovňu povinnosti zabezpečiť účastníkovi konania ochranu jeho oprávnení, ktoré sú konkretizáciou základného práva na inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, prípadne i základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ktoré mu priznávajú aj medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.“

36. Skutkové zistenia v danej veci potvrdzujú, že Sociálna poisťovňa v oboch stupňoch rozhodnutiami z roku 2018 rozhodla o tom, že žalobkyni vzniklo povinné sociálne poistenie dňa 1. júla 2005, teda rozhodnutia boli vydané po takmer 13 rokoch od predloženia výpisu z DP za rok 2004. Kasačný súd sa stotožňuje s argumentáciou správneho súdu, že postup a vydané rozhodnutia Sociálnej poisťovne bolo pre žalobkyňu viac ako prekvapivé. V právnom štáte je takýto postup nepripustný, žalobkyňa práve v takomto konaní musí mať možnosť vyjadriť sa k veci, vedieť z akého dôvodu má byť vydané rozhodnutie a musí mať možnosť sa proti rozhodnutiu brániť. Tieto možnosti však boli žalobkyni odňaté. Kasačný súd nemohol prisvedčiť k tvrdeniu žalovanej, že rozhodovacia prax súdov v tomto smere je ustálená, v ktorej súvislosti poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7Sžso/20/2010 a sp. zn. 1Sžsk/22/2017. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu predchádzajúca judikatúra, týkajúca sa procesného postupu Sociálnej poisťovne v naznačenom smere, bola prekonaná.

37. Vzhľadom k uvedenému vychádzajúc zo skutkových okolností preskúmavanej veci, poukazom na právne závery uvedené vyššie, najvyšší súd v danej veci považoval námietky žalovanej, ktorými v kasačnej sťažnosti namietala nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom podľa § 440 písm. g/ SSP za nedôvodné, keďže neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu a jeho súladnosť so zákonom. Z uvedených dôvodov kasačný súd nevyhovel kasačnej sťažnosti žalovanej podanej proti napadnutému rozsudku krajského súdu, a preto jej kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietol.

38. O náhrade trov kasačného konania najvyšší súd rozhodol podľa § 467 ods. 1 v spojení s ust. § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal právo na ich náhradu. O ich výške rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia podľa § 175 ods. 2 SSP.

39. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.